CLIVE CUSSLER

A JUSTIN SCOTT

LEGENDÁRNÍ DETEKTIVNÍ AGENTURA VAN DORN
A JEJÍ NEJVĚTŠÍ ESO: ISAAC BELL

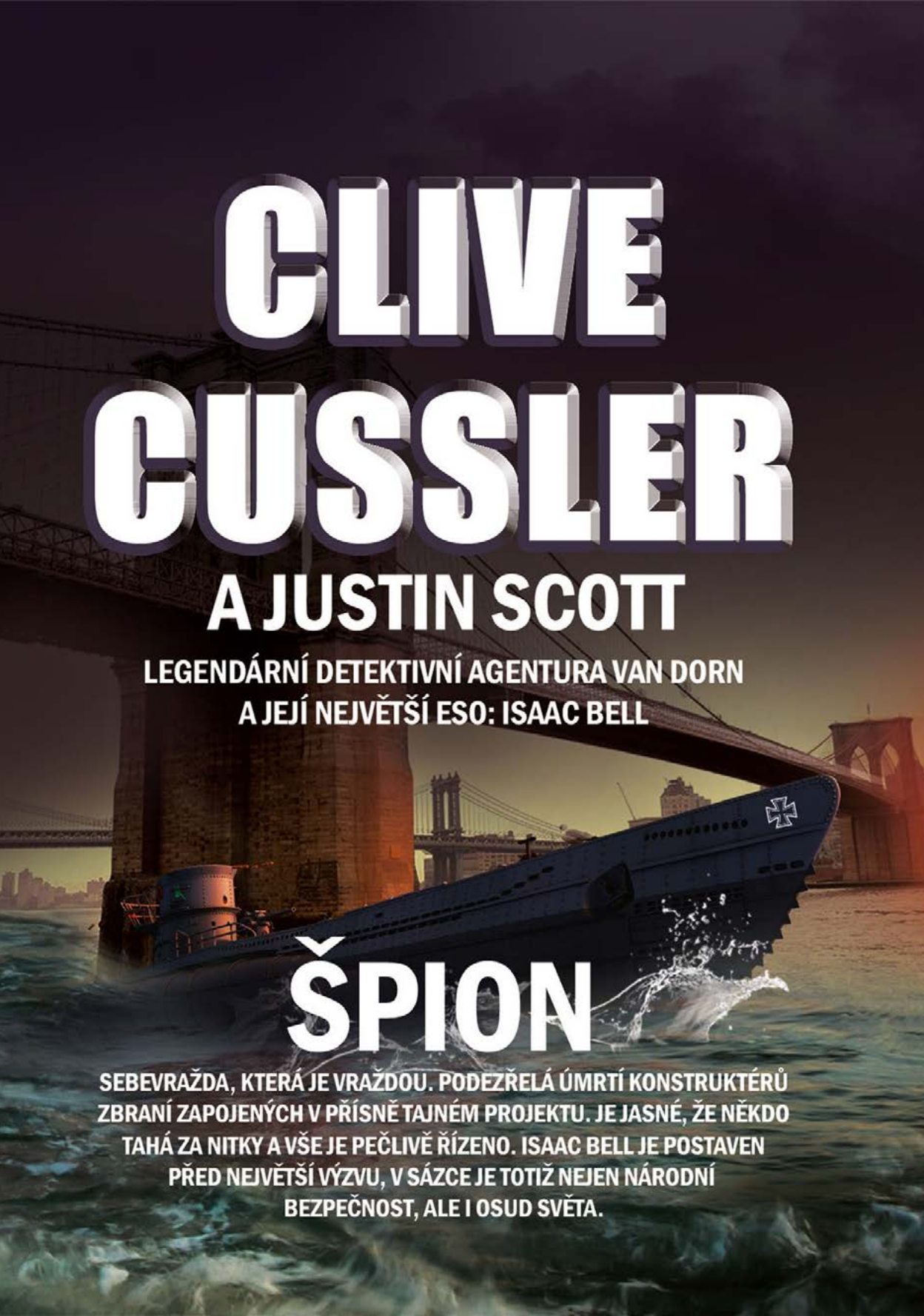

ŠPION

SEBEVRAŽDA, KTERÁ JE VRAŽDOU. PODEZŘELÁ ÚMRTÍ KONSTRUKTÉRŮ ZBRANÍ ZAPOJENÝCH V PŘÍSNĚ TAJNÉM PROJEKTU. JE JASNÉ, ŽE NĚKDO TAHÁ ZA NITKY A VŠE JE PEČLIVĚ ŘÍZENO. ISAAC BELL JE POSTAVEN PŘED NEJVĚTŠÍ VÝZVU, V SÁZCE JE TOTIŽ NEJEN NÁRODNÍ BEZPEČNOST, ALE I OSUD SVĚTA.

Špion

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Clive Cussler a Justin Scott

Špion – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠPION

Špion

Román ze série Isaac Bell

Clive Cussler

Justin Scott

CPRESS

THE SPY
Copyright © 2010 by Sandecker, RLLLP.
together with a statement to the effect that all rights are reserved by the Proprietor throughout the world.
By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.
Translation © Eva Kadlecová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4437-4
ISBN e-knihy 978-80-264-4459-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4460-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4458-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

DĚLMISTROVA DCERA

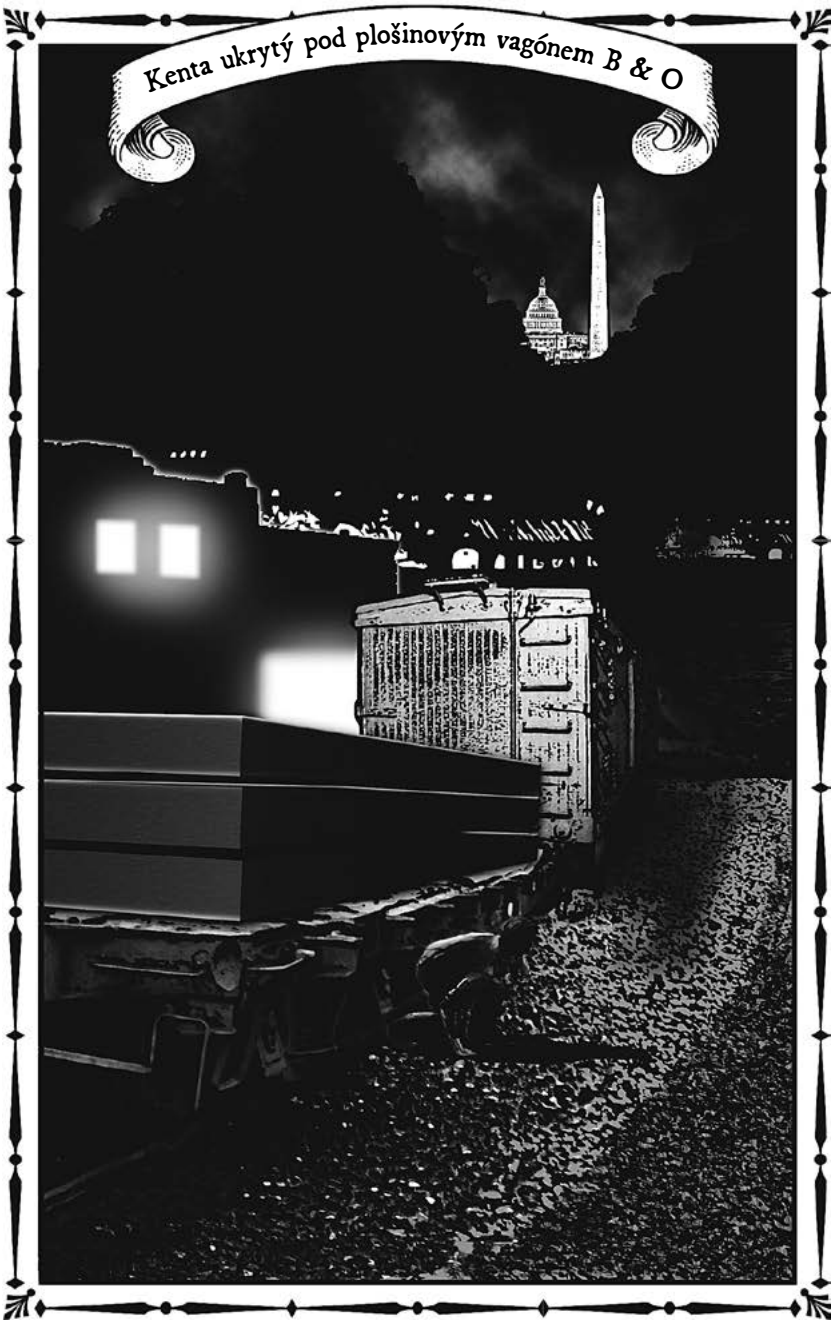
Kenta ukrytý pod plošinovým vagónem B & O

1

17. březen 1908
Washington

Námořní loděnice Washington Navy Yard spala jako starověké město chráněné tlustými hradbami a řekou. Střežili ji staří hlídači, kteří se v pravidelných intervalech plahočili mezi elektrickými hodinami na obhlídkách továren, muničních skladů, dílen a kasáren. Za hradbami vojenského objektu stoupaly do svahu řady dělnických domků. Korunovaly jej kopule Kapitolu a Washingtonův monument, které se ve světle měsíce třpytily jako polární led. Zahvízdala píšťala. Blížil se vlak, doprovázený chuchvalci páry a vyzváněním zvonu.

Vojáci námořní pěchoty, kteří sloužili hlídku, otevřeli severní železniční bránu.

Jamamota Kentu ukrytého pod plošinovým vagónem Baltimore and Ohio Railroad, který lokomotiva zatlačila do loděnice, nikdo nespatřil. Kola vagónu sténala pod nákladem čtrnáctipalcové pancéřové desky z pensylvánského Bethlehemu. Brzdaři odpojili vagón na vedlejší koleji vlečky a mašina pozadu odjela zpátky.

Jamamoto seskočil na štěrk a dřevěné pražce mezi kolejemi. Ležel nehybně, dokud si nebyl jist, že je sám. Pak se vydal po kolejích k hloučku třípatrových staveb z cihel a železa, kde sídlila továrna na děla.

Obrovský prostor osvětlovalo měsíční světlo, které sem pronikalo vysokými okny, a červený přísvit řady tavicích pecí. Pod stropem se tyčily pojízdné jeřáby. Podlahu zaplňovala kolosální padesátitunová děla určená pro těžké bitevní lodě dreadnoughty, jako by tu ničivý hurikán pokácel ocelový les.

Jamamoto, Japonec středního věku s šedivými pramínky v lesklých černých vlasech a sebejistým, důstojným vystupováním, cílevědomě křižoval trasy určené nočním hlídačům a prohlížel si soustruhy, zařízení na hloubení drážek, tavicí pece. Zvláštní pozornost věnoval hlubokým jámám v zemi, šachtám obezděným cihlami, určeným k montování děl, kde se na padesát stop dlouhé válce lisovaly ocelové pláště. Jeho zrak byl bystrý a pozorný, již zkušený z tajných „exkurzí" ve Vickers a Krupp – britských a německých továrnách na námořní děla – a muničních závodech carského Ruska v Petrohradě.

Dveře do laboratorního skladu, který zásoboval inženýry a vědce vším potřebným, zajišťoval starý patentní zámek. Jamamoto ho rychle odemkl paklíčem a začal hledat ve skříňkách jód. Nasypal šest uncí lesklých modročerných krystalků do obálky. Pak načmáral slova „krystalický jód, 6 uncí" na předtištěný formulář s iniciálami „AL", které patřily legendárnímu hlavnímu konstruktérovi děl v této továrně, Arthuru Langnerovi.

V odlehlém křídle rozměrné budovy nalezl zkušební keson, kde odborníci na pancéřování simulovali torpédové útoky, aby měřili děsivě znásobené efekty podvodních explozí. Prohrabal se trochu v jejich skladu. Námořní velmoci zápolící v mezinárodním závodu o vybudování moderních dreadnoughtů horečně experimentovaly s vyzbrojováním torpéd trinitrotoluenem, ale Jamamoto si povšiml, že Američané stále testují přípravky na bázi střelné bavlny. Ukradl hedvábný sáček bezdýmného prachu Cordite MD.

Když otevíral skříň na úklidové potřeby, aby ukradl láhev čpavkové vody, uslyšel přicházet hlídače. Schoval se do skříně a počkal, až se starý pán odšourá kolem a zmizí mezi děly.

Potom Jamamoto tiše a svižně vyběhl po schodech.

Projekční ateliér Arthura Langnera nebyl zamčený. Byla to pracovna výstředního člověka, jehož génius dokázal obsáhnout jak válku, tak umění. Návrhy šroubů s přerušovaným závitem určených do závěrů a vizionářské projekty nábojů s účinkem tak ničivým, jak si dosud nikdo nedovedl představit, sdílely prostor s malířským stojanem, knihovnou románů, basovými houslemi a klavírem.

Jamamoto si položil kordit, jód a čpavek na křídlo klavíru a strávil asi hodinu prohlídkou rýsovacích stolů. „Buďte očima Japonska," nabádal aspiranty na práci špionů ve Společnosti černého oceánu při těch vzácných příležitostech, kdy

mu služba dovolila vrátit se domů. „Chopte se každé příležitosti k pozorování, ať je vaším úkolem klamat, sabotovat, nebo vraždit."

To, co na stolech spatřil, ho vyděsilo. Dvanáctipalcová děla, která viděl v přízemí továrny, dovedla chrlit do dálky sedmi mil projektily, které dokážou zdolat i deset palců nejnovějšího povrchově tvrzeného pancéřování. Ale zde v ateliéru, kde se rodily nové myšlenky, měli Američané schované návrhy patnáctipalcových děl, dokonce jednoho šestnáctipalcového, sedmdesát stop dlouhého monstra, které dokáže vrhnout tunu brizantních výbušnin i přes zakřivení Země. Nikdo dosud nevěděl, jak s takovou zbraní mířit, když dostřelila tak daleko, že se její přesnost nedala posuzovat podle sledování vodních gejzírů střel, jež dopadly těsně vedle cíle. Avšak odvážná představivost, kterou Jamamoto viděl působit v tomto ateliéru, ho varovala, že je pouze otázkou času, než americké „Nové námořnictvo" vynalezne i nové koncepce řízení palby.

Jamamoto nacpal do konstruktérova stolu chomáč papírových peněz, padesát dvacetidolarových zlatých certifikátů – podstatně víc, než si zručný dělník ve zbrojovce vydělal za celý rok.

Americké námořnictvo už bylo třetí největší na světě, zastiňované pouze tím anglickým a německým. Jeho severoatlantická flotila – drze překřtěná na „Velkou bílou flotilu" – už pyšně vystavovala jejich vlajku ve vodách celého světa. Ale Británie, Německo, Rusko a Francie nebyly pro Ameriku nepřáteli. Skutečným posláním Velké bílé flotily bylo ohrožovat svou obnaženou ocelí Japonské císařství. Amerika chtěla ovládat Tichý oceán od San Franciska až po Tokio.

To Japonsko nikdy nedopustí, pomyslel si Jamamoto s hrdým úsměvem.

Byly to teprve tři roky, co rusko-japonská válka nechala povstat z krve nového pána západního Tichomoří. Mocné Rusko se pokusilo zastrašit Japonsko svou přesilou. A dnes Japonské císařství ovládalo Port Arthur. A ruská baltská flotila ležela pod třemi sty stopami vody na dně Cušimského průlivu – z velké části nepochybně díky japonským špionům, kteří infiltrovali do ruského námořnictva.

Když Jamamoto zavíral zásuvku s penězi, získal nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Pohlédl přes stůl do pronikavých očí krásné ženy, jejíž fotografický portrét stál na desce ve stříbrném rámečku. Poznal v ní Langnerovu tmavovlasou dceru a neubránil se obdivu nad tím, jak věrně dokázal fotograf zachytit její

podmanivé oči. Lehkou rukou na ni napsala věnování: „Pro tátu, ‚Dělmistra', co se nelekne ničeho!"

Pak Jamamoto obrátil pozornost k Langnerově knihovně. Svázané patentové přihlášky tu soupeřily o prostor s romány. Přihlášky podané v nedávné době byly psané na psacím stroji. Jamamoto vytahoval svazek za svazkem a propracovával se k poslednímu roku, kdy byly žádosti psány ještě rukou. Jednu rozevřel na rýsovacím stole, vytáhl si ze zásuvky list papíru a vybral si plnicí pero Waterman se zlatým hrotem. Opakovaně se obraceje ke vzorku rukopisu, zfalšoval stručný, nesouvislý dopis. Zakončil jej slovy „Odpusťte mi" a pod ně naškrábal podpis Arthura Langnera.

Potom odnesl jód a čpavek do konstruktérovy umývárny. Pažbou pistole Nambu rozdrtil jódové krystaly na mramorovém umyvadle a výsledný prášek smetl do misky na holení. Otřel zbraň ručníkem dočista a zanechal na něm nafialovělou šmouhu. Nakonec nalil na jódový prášek čpavkovou vodu a Langnerovým zubním kartáčkem vše rozmíchal na hustou jododusíkovou pastu.

Otevřel a podepřel křídlo klavíru, natáhl se k úzkému konci nejdál od klaviatury a pomazal pastou struny ležící těsně vedle sebe. Až výbušná pasta vyschne, začne být vysoce nestabilní a mimořádně citlivá na náraz. Jediná jemná vibrace spustí prudký výbuch doprovázený zábleskem. Sama o sobě by exploze nepoškodila víc než samotné piano. Ale jako rozbuška bude smrtící.

Na litinový rám, přímo nad struny, položil hedvábný sáček. Množství bezdýmného prachu Cordite MD, který obsahoval, by stačilo na to, aby dvanáctilibrová střela uletěla dvě míle.

* * *

Jamamoto Kenta opustil zbrojovku po stejné trase, kudy sem pronikl. V očích ho ještě pálil čpavek. Nastaly nenadálé komplikace. Severní železniční bránu mu zablokovala nečekaná noční aktivita. Posunovací lokomotivy začaly stěhovat gondolové vagóny, přičemž asistoval celý zástup brzdařů. Musel se proto vrátit zpátky do zbrojovky a najít si cestu okolo elektrárny, přes labyrint silnic, budov a skladištních prostor. Orientoval se podle komínů elektrárny a dvojice experimentálních rádiových vysílacích věží, jejichž siluety se tyčily proti měsíčné

obloze. Přešel park a zahrady lemované pěknými cihlovými domy, v nichž bydlely rodiny velitele a důstojníků loděnice.

Zde začal terén stoupat. Na severozápadě zahlédl Kapitol tyčící se nad městem. Vnímal ho jen jako další symbol hrůzu nahánějící moci Ameriky. Který jiný národ by byl schopen vybudovat největší litinovou kupoli na světě ve stejné době, kdy procházel krvavou občanskou válkou? Byl už téměř u boční brány, když ho z úzké pěšiny překvapil hlídač.

Jamamoto měl taktak čas schovat se do nedalekého živého plotu.

Jeho zajetí by bylo potupou pro celé Japonsko. Oficiálně byl v hlavním městě Washingtonu proto, aby pomohl katalogizovat nejnovější přírůstky do Freerovy sbírky asijského umění ve Smithsonově institutu. Tato legenda mu pomáhala vmísit se mezi členy diplomatického sboru a vlivné politiky, hlavně díky jejich manželkám, které se považovaly za znalkyně výtvarného umění a visely na každém jeho slově o japonské tvorbě. Opravdoví znalci umění z institutu ho stihli už dvakrát nachytat. Mezery ve svých nakvap získaných znalostech svedl na chabou angličtinu. Odborníci na tu výmluvu prozatím skočili. Ale neexistovalo absolutně žádné věrohodné vysvětlení toho, proč se japonský kurátor asijského umění potuluje v noci po washingtonské vojenské loděnici.

Pod botami hlídače na stezce chroupal štěrk. Jamamoto se tiskl hlouběji do stínů a v ruce svíral pistoli jako poslední řešení. Výstřel by okamžitě vyburcoval mariňáky z kasáren u hlavní brány. Tlačil se hlouběji do zeleně, tápaje poslepu po mezeře mezi větvemi, která by vedla na druhou stranu plotu.

Šourající se hlídač neměl naprosto žádný důvod se na živý plot podívat. Jamamoto se však přesto tlačil dál dozadu mezi pružné větve, až jedna z nich praskla. Hlídač se zastavil. Zamžoural směrem, odkud se zvuk ozval. V tom okamžiku na tváře obou dvou dopadlo měsíční světlo.

Japonský špion ho spatřil zřetelně – námořník v penzi, starý mořský vlk, který si přilepšoval ke skrovnému důchodu prací nočního hlídače. Obličej měl kožovitý, oči vybělené lety strávenými pod tropickým sluncem, záda shrbená. Při pohledu na štíhlou postavu ukrytou v houští se narovnal. Náhle probraný penzista se rázem změnil ze starce, který si měl raději přivolat pomoc, zpátky v dlouhonohého mariňáka s širokými rameny a v plné síle, jakým býval za starých časů. Silným hlasem, který se kdysi nesl až k vrcholkům stožárů, zvolal: „Co tady ksakru děláš?“

Jamamoto se vykroutil zadní stranou ze živého plotu a utíkal. Hlídač se vrhl do křoví za ním, zamotal se do něj a začal řvát jako lev. Jamamoto slyšel, jak mu z dálky odpovídají hlasy. Změnil směr a vydal se kolem vysoké zdi. Během příprav na zdejší „exkurzi" se dozvěděl, že ji tu postavili poté, co loděnici zaplavila řeka Potomac a spolu s ní do objektu vnikli i lidi, kteří přišli rabovat. Byla příliš vysoká, aby se dala přelézt.

Po štěrku utíkaly vojenské boty. Staří muži křičeli. Rozblikaly se elektrické svítilny. Náhle spatřil svou spásu, strom rostoucí poblíž zdi. Zaryl do jeho kůry své měkké podrážky z indického kaučuku, vyšplhal po kmeni k nejnižší větvi, pak vylezl ještě o dvě větve výš a přeskočil na zeď. Za sebou slyšel výkřiky. Ulice města pod zdí byla liduprázdná. Seskočil ze zdi a bez potíží odpružil tvrdý náraz pokrčenými koleny.

* * *

Na Buzzard Pointu poblíž začátku 1. ulice naskočil Jamamoto na osmnáct stop dlouhý motorový člun poháněný motorem Pierce „Noiseless" o výkonu dvou koní. Pilot jej stočil po proudu řeky Potomac. Po chvíli se za člunem konečně zavřela mlha, jež se válela nad hladinou, a Jamamoto si mohl oddechnout úlevou.

Schoulil se před chladem v kumbálu pod přídí, kde pečlivě promyslel nenadálé události a došel k závěru, že jeho misi nijak nepoznamenaly. Zahradní pěšina, kde ho noční hlídač nachytal, byla vzdálená nejméně půl míle od továrny na děla. Nezáleželo ani na tom, že ten stařík viděl jeho obličej. Američané Asiaty pohrdají. Jen málokterý z nich dokáže rozeznat japonské rysy od čínských. Jelikož přistěhovalců z Číny tu bylo daleko víc než těch z Japonska, hlídač nejspíš oznámí, že vetřelcem byl opovrhovaný Číňan – uživatel opia, pomyslel si s úlevným úsměvem. Anebo, uchechtl se tiše, zločinný obchodník s děvčaty, který tu číhal na dcery velitele.

O pět mil po proudu dál vystoupil z člunu v Alexandrii ve státě Virginie.

Počkal, až člun zmizí od dřevěného mola. Potom se rychlým krokem vydal po nábřeží a zmizel v tmavém skladišti přeplněném starým námořnickým náčiním pod vrstvami prachu a pavučin.

Ve spoře osvětlené zadní místnosti, která sloužila jako kancelář, na něj čekal mladší muž, kterému Jamamoto poněkud pohrdavě přezdíval „Špion". Byl

o dvacet let mladší než on a vypadal obyčejně až do té míry, že byl téměř nepopsatelný. Také jeho kancelář překypovala zastaralými rekvizitami uplynulých válek: zkřížené šavle na stěnách, Dahlgrenovo dělo z dob občanské války, litinový kanón nabíjený zepředu, pod kterým se prohýbala podlaha; za stolem byl opřený starý obloukový reflektor o průměru čtyřiadvaceti palců, památka z bitevní lodi. Jamamoto viděl v jeho zaprášeném oku zrcadlový odraz své vlastní tváře.

Ohlásil, že misi splnil. Potom, zatímco si Špion zapisoval poznámky, mu vylíčil do nejpřesnějších detailů všechno, co v továrně viděl. „Hodně z toho," dodal nakonec, „působí dost opotřebeně."

„To mě příliš nepřekvapuje."

Přetížená a nedostatečně financovaná zbrojovka vyráběla všechno od muničních výtahů až po torpédomety zasílané na moře Velké bílé flotile. Potom co vypluly bitevní lodě, posílala továrna plné vlaky náhradních součástek, mířidel, zámků, závěrových klínů a lafet do San Franciska. V dalším měsíci se tam flotila měla zastavit po čtrnáct tisíc mil dlouhé plavbě okolo jihoamerického mysu Horn a v námořní loděnici Mare Island si obnovit zásoby na nastávající přechod Pacifiku.

„Já bych je nepodceňoval," odvětil chmurně Jamamoto. „Opotřebený stroj se dá vyměnit."

„Když na to budou mít kuráž."

„Podle toho, co jsem viděl, kuráž mají. A taky představivost. Potřebují jen popadnout dech."

Muž za stolem opět cítil, jak je Jamamoto Kenta posedlý, ne-li přímo vyšinutý strachem z amerického námořnictva. Tyhle jeho řeči už slyšel a taky věděl, že nejlépe změní téma, když Japonce vykolejí pořádnou chválou.

„O vašich pronikavých pozorovacích schopnostech jsem nikdy nepochyboval. Ale nepřestává mě udivovat rozsah a šíře vašich kompetencí: chemie, strojírenství, padělatelství. Dokázal jste jednou ranou narušit Američanům vývoj zbraně, a ještě vzkázat jejich Kongresu, jak je námořnictvo zkorumpované."

Sledoval, jak se Jamamoto postupně nafukuje. I ten nejschopnější agent měl vždycky svou Achillovu patu. Tou Jamamotovou byla jeho oslepující samolibost.

„Hraju tuhle hru už nějakou dobu," poznamenal Jamamoto s falešnou skromností.

Skutečnost je taková, myslel si přitom muž za stolem, že znalosti chemie potřebné k vyrobení jododusíkové rozbušky se dají získat z *Encyklopedie her a sportů pro mládež*. Což ale nesnižovalo Jamamotovy další dovednosti, zejména pak jeho rozsáhlé a hluboké znalosti z oblasti námořního válčení.

Když Japonce trochu obměkčil, chystal se jej podrobit malé zkoušce. „Minulý týden na *Lusitanii*," pronesl, „jsem narazil na jednoho britského atašé. Znáte je. Považují se za ‚špiony-gentlemany'."

Sám měl úžasné nadání na napodobování různých přízvuků, a nyní bezchybně imitoval línou mluvu anglického aristokrata. „A ten Angličan v kuřáckém salónu před všemi prohlásil: ‚Japonci projevují přirozené nadání ke špionáži, a k tomu prohnanost a sebeovládání, jaké na Západě nenajdete.'"

Jamamoto se zasmál. „To zní jako slova komandéra Abbington-Westlakea z cizinecké divize námořního zpravodajského oddělení admirality. Vloni v létě byl spatřen, jak maluje akvarel průlivu Long Island Sound, kde se úplně náhodou zrovna ocitla nejnovější americká ponorka třídy Viper. Myslíte, že to ten žvanil myslel jako kompliment?"

„Francouzské námořnictvo, do kterého se před měsícem tak úspěšně infiltroval, by Abbington-Westlakea asi sotva nazvalo žvanilem. Nechal jste si ty peníze?"

„Pardon?"

„Ty peníze, co jste měl strčit do stolu Arthura Langnera. Nechal jste si je pro sebe?"

Japonec celý ztuhl. „Samozřejmě že ne. Dal jsem mu je do zásuvky."

„Oponenti námořnictva v Kongresu musí věřit, že jejich konstruktérská hvězda, jejich tak zvaný ‚Dělmistr', přijal úplatek. Ty peníze hrají zcela zásadní roli, abychom přiměli Kongres začít si lámat hlavu nad tím, co dalšího se v námořnictvu děje. Takže, nechal jste si ty peníze?"

„Nemělo by mě překvapit, že věrnému spolupracovníkovi pokládáte tak ponižující otázku. Sám máte srdce zloděje, a tak předpokládáte, že jsou zloději i všichni ostatní."

„Nechal jste si ty peníze?" zopakoval Špion. Ocelovou sílu jeho nevysoké postavy maskoval pouze dlouholetý návyk umět zachovávat dojem naprostého klidu.

„Naposledy vám opakuji, že jsem si nic nenechal. Věřil byste mi víc, kdybych vám přísahal na památku svého starého přítele – vašeho otce?"

„Udělejte to."

Jamamoto se mu zadíval pronikavě do očí s výrazem nezastírané nenávisti. „Přísahám na památku svého starého přítele, vašeho otce."

„Myslím, že vám věřím."

„Váš otec byl velký vlastenec," odvětil chladně Jamamoto. „Vy jste jen žoldák."

„A mám vás na výplatní listině," zněla ještě chladnější odpověď. „A když předáte své vládě ty hodnotné informace, které jste získal v továrně na děla ve washingtonské loděnici – *během práce pro mě* –, vaše vláda vám zaplatí ještě jednou."

„Nedělám to pro peníze. Dělám to pro Japonské císařství."

„A taky pro mě."

* * *

„Dobré nedělní ráno všem, kdo dávají přednost hudbě bez kázání," přivítal Arthur Langner své přátele v ateliéru nad továrnou na děla.

Návrhářská celebrita Námořního úřadu pro vyzbrojování ve zmuchlaném, pytlovitém obleku měla rozcuchané husté vlasy a v bystrých očích nad úsměvem od ucha k uchu zvídavý výraz člověka, který nacházel něco zajímavého na všem, co spatřil, a ze všeho nejradši měl to nejpodivnější. Dělmistr byl vegetarián, hrdý bezvěrec a nadšený přívrženec teorií nevědomí, které nedávno formuloval vídeňský neurolog Sigmund Freud.

Vlastnil patent k vynálezu, který pojmenoval „Elektrický vysavač"; zde jeho plodná imaginace vycházela z upřímného přesvědčení, že inženýrství s vědeckým základem je schopno mimo jiné osvobodit ženu od otroctví domácích prací. Věřil také, že ženy by měly dostat možnost volit, pracovat mimo domov, a dokonce používat antikoncepci. Šuškalo se, že jako první by z toho profitovala jeho krásná dcera, která se s oblibou pohybovala v bohémských kruzích Washingtonu i New Yorku.

„Jednočlenná extrémistická partaj," komentoval jeho osobu velitel námořní loděnice.

Zato velitel úřadu pro vyzbrojování, když uviděl Langnerovo poslední dvanáctipalcové dělo ráže .50 vystřelit na Atlantické zkušební střelnici Sandy Hook, na to řekl jen: „Díky Bohu, že pracuje pro nás a ne pro nepřítele."

Langnerova nedělní komorní skupina, složená z pestré směsice zaměstnanců zbrojovky, se uznale zasmála, když Langner zažertoval: „Ale abychom přesvědčili případné špiony, co nás odposlouchávají, že nejsme naprostí pohani, začneme s ‚Amazing Grace'. V G dur."

Posadil se ke klavírnímu křídlu.

„Můžete nám dát nejprve A, pane?" požádal ho cellista, expert na protipancéřové hlavice.

Langner lehce poťukal na malé A, aby si hráči na smyčce mohli naladit nástroje. Když začali otáčet s ladicími kolíčky, protočil oči v hrané netrpělivosti. „Nesnažíte se mi tu předvést jednu z těch moderních atonálních stupnic, pánové?"

„Ještě jednou A, když budete tak laskav, Arthure. Trošku víc nahlas."

Langner zahrál malé A ještě několikrát, hlasitěji. Pak byly smyčce konečně spokojené.

Nato cellista zahájil úvodními tóny „Amazing Grace".

V desátém taktu se na „kdysi jsem byl ztracen" přidaly housle – muž z oddělení pohonu torpéd a podsaditý instalatér parních systémů. Dohráli své takty a připravili se na repetici.

Langner zdvihl své velké tlapy nad klávesy, sešlápl pravý pedál klavíru a na „zachránila ničemu jako já" se jal udeřit do klaviatury s dunivým G dur.

Jododusíková pasta Jamamota Kenty v nitru piana mezitím vyschla a ztvrdla ve výbušnou krustu. Jakmile se Langner dotkl kláves, plstěná kladívka klesla ke strunám G, B a D a rozvibrovala je. Dalších šest oktáv strun G, B a D směrem nahoru i dolů se rozvibrovalo s nimi, čímž se dřímající jododusík probudil.

Explodoval s ostrým *prask*, které způsobilo, že zpod křídla vyletěl obláček purpurového dýmu, a zároveň odpálilo sáček korditu. Ten rozmetal klavír na tisíc útržků strun a úlomků dřeva a slonoviny, které se zabodaly Arthuru Langnerovi do hlavy a hrudi a na místě ho zabily.

2

V roce 1908 měla Van Dornova detektivní kancelář pobočky ve všech významnějších amerických městech a její jednotlivá pracoviště odpovídala povaze každé z lokalit. Chicagské ústředí sídlilo v apartmá přepychového Palmer Housu. Proti tomu zaprášená železniční křižovatka Ogden v Utahu si vystačila s jednou pronajatou místností polepenou portréty hledaných zločinců. Newyorské kanceláře sídlily v luxusním hotelu Knickerbocker na 42. ulici. A v hlavním městě Washingtonu, v nanejvýš užitečné blízkosti ministerstva spravedlnosti – ideálního zdroje zakázek – Van Dornovi detektivové operovali z druhého patra nejlepšího hotelu metropole, nového Willardu na Pennsylvania Avenue, dva bloky od Bílého domu.

Zde měl kancelář sám Joseph Van Dorn. Byla to místnost obkládaná ořechovým dřevem, kde se to jen ježilo nejmodernějšími zařízeními, s jejichž pomocí mohl dohlížet na tu transkontinentální chásku, které velel. Kromě vlastního agenturního soukromého telegrafu měl k dispozici tři stojací stolní telefony schopné spojení až do dalekého Chicaga, DeVeauův diktafon, automatický telegraf a také elektrické Kelloggovo interkomunikační zařízení. Malá špehýrka mu umožňovala pohodlně pozorovat klienty i informátory v přijímacím pokoji. Z rohových oken byl dobrý výhled na přední i boční vchod Willardu.

A právě z těchto oken Van Dorn týden po tragickém úmrtí Arthura Langnera v námořní továrně na děla nervózně sledoval dvojici žen, která vystoupila

z tramvaje, spěšně přešla chodník hemžící se lidmi a zmizela v hlavním vchodu hotelu.

Interkomunikační telefon zazvonil.

„Je tu slečna Langnerová," oznámil hotelový detektiv, rovněž Van Dornův zaměstnanec.

„Vidím." Na tuhle návštěvu se ani trochu netěšil.

Zakladatel Van Dornovy detektivní kanceláře byl mohutně stavěný plešatý muž po čtyřicítce. Měl silný římský nos orámovaný naježenými zrzavými licousy a přívětivé vystupování právníka či obchodníka, který si záhy vydělal jmění a teď si ho užívá. Převislá víčka nad jeho očima maskovala prudkou inteligenci; v severoamerických věznicích odpočívalo mnoho zločinců, které tento muž svými lstmi dokázal přilákat tak blízko, aby jim mohl osobně zaklapnout náramky.

Dvojice žen, která kráčela přízemní hotelovou halou plnou pozlátka a mramoru, si mezitím usurpovala pozornost většiny okolních mužů. Mladší z nich, drobná osmnácti- či devatenáctiletá dívka, byla vkusně oděná rusovláska s čilými jiskřičkami v očích. Společnost jí dělala vysoká kráska s vlasy v barvě havraní černi, smutně zahalená v tmavém oděvu truchlící pozůstalé. Její klobouk zdobila péra černých rybáků a část tváře jí halil závoj. Rusovláska ji svírala za loket, jako by se jí snažila dodat odvahu.

Jakmile však ženy přešly halu, Dorothy Langnerová se ujala velení a přiměla svou společnici, aby se posadila na bohatě polstrované sofa pod schodištěm.

„Určitě nechceš, abych tam šla s tebou?"

„Ne, děkuji, Katherine. Teď už to zvládnu."

Dorothy Langnerová posbírala své dlouhé sukně a vydala se vzhůru po schodech.

Katherine Deeová s nataženým krkem sledovala, jak Dorothy zastavuje na podestě, zvedá si z obličeje závoj a tiskne čelo k chladnému sloupu z leštěného mramoru. Poté se narovnala, uklidnila a vešla do Van Dornovy detektivní kanceláře, čímž Katherine zmizela z dohledu.

Joseph Van Dorn nakoukl do své špehýrky. Recepční byl ztělesněním vyrovnanosti – kdyby nebyl, na Van Dornově recepci by nemohl dlouho vydržet –, avšak nyní ho přítomnost té krasavice, která mu podávala svou navštívenku, ohromila natolik, že si Van Dorn mrzutě pomyslel, že by sem klidně mohla naklusat Divoká banda a zmizet i s nábytkem, a ten chlap by si toho ani nevšiml.

„Jsem Dorothy Langnerová," představila se dáma zvučným, melodickým hlasem. „Mám schůzku s panem Josephem Van Dornem."

To už si Van Dorn pospíšil do přijímacího pokoje a se starostlivým výrazem ženu uvítal.

„Slečno Langnerová," pravil hlasem, v němž tvrdší chicagské tóny poněkud změkčoval nepatrný přídech irské kadence. „Smím vám nabídnout svou nejupřímnější soustrast?"

„Děkuji vám, pane Van Dorne. Vážím si toho, že jste mě přijal."

Van Dorn ji uvedl do své soukromé svatyně.

Dorothy Langnerová odmítla jeho nabídku čaje i vody a přešla rovnou k věci.

„Námořnictvo vypustilo historku, podle níž můj otec spáchal sebevraždu. Chci si najmout vaši detektivní agenturu, aby očistila jeho jméno."

Van Dorn se na tento obtížný rozhovor připravil tak důkladně, jak jen to šlo. Existovaly pádné důvody k tomu, pochybovat o duševním zdraví jejího otce. Jeho nastávající žena se však s Dorothy znala ze Smith College, a tak měl chtě nechtě povinnost tu ubohou ženu alespoň vyslechnout.

„Jsem vám pochopitelně k službám, ale –"

„Námořnictvo tvrdí, že ten výbuch, který ho zabil, způsobil on sám, ale odmítají mi říct, z čeho tak soudí."

„Tomu bych příliš velký význam nepřikládal," odvětil Van Dorn. „Námořnictvo je tajnůstkářské už ze zvyku. Víc mě překvapuje to, že obvykle mívají spíš sklon se svých lidí zastávat."

„Otec záměrně vedl zbrojovku jako více civilní instituci než vojenskou," odpověděla Dorothy Langnerová. „Je to provoz spíše obchodního charakteru."

„A přesto," odvážil se opatrně Van Dorn, „jsem pochopil, že řadu jeho zakázek v poslední době převzaly civilní továrny."

„To jistě ne! Čtyřky a šestky, možná. Ale děla pro dreadnoughty rozhodně ne."

„Musím se ptát, jestli ta změna nedělala vašemu otci starosti."

„Otec byl na takové změny zvyklý," odpověděla suše a se slabým úsměvem dodala: „Říkával: ‚Praky a luky mých neštěstí jsou nitky a táhla Kongresu a lokálních zájmů.' Měl smysl pro humor, pane Van Dorne. Uměl se smát. Takoví lidé se sami nezabíjejí."

„Ovšem," pravil vážně Van Dorn.

Kelloggův telefon zazvonil znovu.

Zdá se, že mě Bell konečně zachránil, pomyslel si Van Dorn. Přistoupil ke zdi, na níž byl přístroj připevněn, zvedl sluchátko a naslouchal.

„Pošlete ho dál."

Dorothy Langnerové vysvětlil: „Požádal jsem Isaaca Bella, svého nejlepšího detektiva, aby přenechal důležitý případ bankovních lupičů kolegovi a podíval se místo toho na okolnosti smrti vašeho otce. Právě přichází s hlášením."

Dveře se otevřely a vstoupil do nich muž v bílém obleku a s pohyby tak úspornými, jaké se daly od tak vysokého člověka jen stěží očekávat. Měřil hodně přes šest stop, byl štíhlý – nemohl vážit víc než stopětasedmdesát liber – a vypadal asi na třicet let. Hustý knírek, který mu zakrýval horní ret, měl stejně zlatou barvu jako jeho husté, úhledně zastřižené vlasy. Jeho tvář působila zdatným dojmem člověka, který tráví hodně času na slunci a větru.

Velké ruce mu nehybně visely podél boků. Prsty měl dlouhé a pečlivě pěstěné, třebaže pozorovatel všímavější než právě teď Dorothy Langnerová by mohl zaznamenat, že klouby prstů na pravé ruce má červené a oteklé.

„Slečno Langnerová, představuji vám vrchního vyšetřovatele Isaaca Bella."

Isaac Bell si mladou ženu změřil rychlým, pronikavým pohledem. Něco kolem pětadvaceti, odhadl její věk. Inteligentní a rozvážná. Zničená žalem, a přece mimořádně atraktivní. Obrátila se k němu s úpěnlivým výrazem.

Bellovy ostré modré oči vmžiku roztály. Nyní měly lehce fialový nádech a Bellův tázavý pohled byl zahalen do něžnosti. Uctivě smekl klobouk se širokou krempou a pronesl: „Je mi velice líto vaší ztráty, slečno Langnerová." Na ta slova si čistým bílým kapesníkem otřel z kloubu ruky kapku krve. Byl to pohyb tak ladný, že byl téměř nepostřehnutelný.

„Pane Belle," zeptala se dáma, „co jste se dozvěděl? Jak pomůžete očistit jméno mého otce?"

Bell odpověděl hlasem, jejž prohloubil soucit. Hovořil laskavě, ale přímočaře. „Odpusťte, ale musím vám sdělit, že váš otec skutečně podepsal vyzvednutí jistého množství jódu z laboratorního skladu."

„Byl inženýr," protestovala. „Byl vědec. Bral si chemikálie z laboratoře každý den."

„Krystalický jód byl zásadní ingrediencí výbušniny, která odpálila bezdýmný prach v jeho klavíru. Druhou přísadou byla čpavková voda. Uklízečka si všimla, že ze skříně na úklidové prostředky zmizela jedna láhev."

„Mohl ji vzít kdokoli."

„Ano, jistě. Ale existují jisté náznaky, že ty dvě chemikálie smíchal ve své soukromé umývárně. Skvrny na ručníku, výbušná látka na zubním kartáčku, zbytky v misce na holení."

„Ale jak tohle všechno můžete vědět?" zeptala se, zatímco se mrkáním snažila zahnat slzy vzteku. „Mě námořnictvo nepustilo ani ke dveřím jeho pracovny. Vyhnali i mého právníka. Vyhodili z továrny dokonce i policii."

„Získal jsem přístup k informacím," řekl jen Bell.

Do místnosti s naléhavým výrazem vstoupil asistent ve vestičce s motýlkem na krku, páskami na rukávech košile a dvojčinným revolverem Colt v ramenním pouzdře. „Omlouvám se, pane Van Dorne. Telefonuje vám velitel loděnice Washington Navy Yard a je opravdu velice rozčílený."

„Řekněte operátorce, ať mi ho přepojí na tento telefon. Omluvte mě, slečno Langnerová… Haló? Tady Van Dorn. Dobré odpoledne, veliteli Dillone. Jak se dnes máte? Ale neříkejte?"

Van Dorn naslouchal a mezitím obdařil slečnu Langnerovou uklidňujícím úsměvem.

„Ach, odpusťte mi to, pane, ale takový všeobecný popis se hodí na polovinu vysokých mužů ve Washingtonu… Mohl by odpovídat i jednomu gentlemanovi, který právě teď stojí v mé kanceláři. Ale ujišťuji vás, že vůbec nepůsobí dojmem, že absolvoval pěstní souboj s příslušníky námořní pěchoty Spojených států – tedy ledaže by mariňáci byli jaksi jiného druhu než za mého mládí."

Isaac Bell si zastrčil ruku do kapsy.

Příští odpověď Josepha Van Dorna volajícímu doprovázel vlídný úsměv, ale kdyby velitel vojenské loděnice spatřil chlad v jeho očích, možná by raději rychle zavěsil.

„Ne, pane. Nehodlám vám ‚předložit' svého zaměstnance jen kvůli tvrzení vaší hlídky, že dopadla nějakého soukromého detektiva ‚při činu'. Muž v mé kanceláři evidentně nebyl ‚dopaden', když stojí přímo přede mnou… Přetlumočím vaši stížnost ministrovi námořnictva, až spolu budeme zítra obědvat v Cosmos Clubu. Vyřiďte prosím paní Dillonové mé nejvřelejší pozdravy."

Van Dorn zavěsil sluchátko na háček a řekl: „Zdá se, že jakýsi vysoký světlovlasý pán s knírem srazil k zemi několik členů ostrahy námořní loděnice, kteří se ho pokoušeli zadržet."

Bell ukázal řadu rovných bílých zubů. „Napadá mě, že by se byl třeba v klidu vzdal, kdyby se ho nesnažili zbít." Pak se s mírnějším výrazem obrátil k Dorothy Langnerové: „Takže, slečno Langnerová. Je něco, co vám musím ukázat."

V jeho ruce se objevila fotografie, ještě vlhká od smáčedla. Byla to zvětšená fotografie Langnerova dopisu na rozloučenou. Pořídil její snímek kapesním měchovým fotoaparátem Kodak 3A, který mu darovala jeho snoubenka – pohybovala se totiž v rozvíjející se filmové branži. Bell většinu fotografie zakryl rukou, aby ušetřil slečnu Langnerovou otcova nepříčetného blábolení.

„Je to rukopis vašeho otce?"

Zaváhala, zamžourala na snímek zblízka a potom váhavě přikývla. „Vypadá to jako jeho písmo."

Bell si ji pozorně prohlížel. „Působíte trochu nejistě."

„Připadá mi jen trochu… Já nevím! Ano, asi je to jeho rukopis."

„Pochopil jsem, že váš otec poslední dobou pracoval pod velkým tlakem, aby urychlil výrobu. Jeho kolegové, kteří ho nesmírně obdivovali, také připustili, že toho na něj bylo moc, možná víc, než se dalo vydržet."

„Nesmysl!" odsekla. „Můj otec neodléval kostelní zvony. Vedl zbrojovku. On rychlost potřeboval! A kdyby toho na něj bylo moc, byl by mi to řekl. Od matčiny smrti jsme si byli velice blízcí."

„Ale tragédie sebevraždy," přerušil ji Van Dorn, „spočívá právě v tom, že oběť už nevidí jiného východiska ze situace, která jí připadá neúnosná. Je to ta nejosamělejší smrt."

„Nezabil by se takhle."

„Jak to?" zajímal se Isaac Bell.

Než Dorothy Langnerová odpověděla, dlouze se zamyslela. Navzdory svému žalu si povšimla, že vysoký detektiv je neobvykle pohledný a obklopuje ho aura elegance kořeněná drsnou silou. Právě tato kombinace byla předností, kterou u mužů sama vyhledávala, ale nacházela ji jen zřídka.

„To piano jsem mu koupila *já*, aby se mohl opět věnovat hudbě. Aby mohl relaxovat. Miloval mě příliš na to, aby dar ode mě použil jako nástroj své smrti."

Isaac Bell pozoroval její podmanivé stříbřitě modré oči, když dál obhajovala své přesvědčení: „Můj otec svou práci miloval. Nikdy by se nezabil. Před dvaceti lety začal vyrábět repliky britských čtyřpalcových kanónů. Dnes jeho továrna vyrábí ta nejlepší dvanáctipalcové děla na světě. Představte si, že se

naučil vyrábět námořní děla přesná na dvacet tisíc yardů. Deset mil, pane Belle!“

Bell pátral sluchem po změně tónu, která by mohla vyjadřovat pochybnost. Hledal v její tváři jakýkoli náznak nejistoty v lyrickém popisu díla zesnulého pána.

„Čím větší zbraň, tím prudší síla, kterou musí zkrotit. Tady není prostor pro chyby. Musíte hlaveň vyvrtat přesně jako světelný paprsek. Její průměr se nesmí lišit ani o tisícinu palce. Vyrobit drážkování vyžaduje zručnost Michelangela; dokončit plášť přesnost hodináře. Můj otec *miloval* svoje děla – všichni velcí muži od dreadnoughtů milují svou práci. Mág přes parní pohon Alasdair MacDonald miluje svoje turbíny. Ronnie Wheeler tamhle v Newportu miluje svoje torpéda. Farley Kent zase svoje čím dál rychlejší trupy. Být oddaný své práci je radost, pane Belle. Takoví lidé *se nezabíjejí*!“

Do jejího monologu se opět vložil Joseph Van Dorn. „Mohu vás ujistit, že vyšetřování Isaaca Bell bylo tak důkladné, jak jen –“

„Ale,“ skočil mu do řeči Bell, „co když má slečna Langnerová pravdu?“

Jeho šéf na něj překvapeně pohleděl.

Bell pokračoval: „Se svolením pana Van Dorna bych se na to rád ještě podíval.“

Krásná tvář Dorothy Langnerové se rozzářila nadějí. Obrátila se k zakladateli detektivní kanceláře. Van Dorn rozhodil paže. „Ale jistě. Isaac Bell se tomu bude věnovat s veškerou podporou mé agentury.“

Její vyjádření vděku připomínalo spíše výzvu. „Nic víc po vás nemohu žádat, pane Belle, pane Van Dorne. Pouze informované zhodnocení všech fakt.“ Nečekaný úsměv rozsvítil její tvář jako sluneční paprsek a dával tušit, jak živá a radostná žena to byla, než ji zasáhla tragédie. „To je přece právě to, co mohu očekávat od detektivní agentury, jejíž motto zní: ‚Nikdy se nevzdáváme. Nikdy!‘“

„Je patrné, že jste si prověřila i vy nás,“ vrátil jí úsměv Bell.

Van Dorn ji doprovodil zpátky do přijímací místnosti a ještě jednou jí zopakoval svou soustrast.

Isaac Bell mezitím přešel k oknu, jež shlíželo na Pennsylvania Avenue. Sledoval, jak Dorothy Langnerová vychází z hotelu v doprovodu štíhlé rusovlásky, které si předtím všiml v hale. V jakékoli jiné společnosti by ta dívka byla považována za neobvykle krásnou, ale vedle Dělmistrovy dcery byla pouze hezká.

Van Dorn se vrátil. „Co tě přimělo změnit názor, Isaacu? To, jak moc milovala svého otce?“

„Ne. To, jak moc milovala jeho práci.“

Díval se, jak spěchají na stanici, kam se právě blíží tramvaj, sbírají své dlouhé sukně a nastupují do vozu. Dorothy Langnerová se neohlédla. Zato rusovláska ano: vrhla zkoumavý pohled k oknům Van Dornovy kanceláře, jako by přesně věděla, kam se podívat.

Van Dorn si prohlížel fotografii. „Nikdy jsem neviděl tak jasný snímek z filmu. Je ostrý skoro jako z normální skleněné desky.“

„Marion mi dala Kodak 3A. Krásně se mi vejde do kabátu. Měl bys nám je rozdat jako standardní vybavení.“

„Za sedmdesát pět dolarů jeden? To ani náhodou,“ odpověděl šetrný Van Dorn. „Stačí jim Brownies za babku. Co ti vrtá hlavou, Isaacu? Vypadáš, že tě něco trápí.“

„Bojím se, že bys měl poslat chlapce z účetního, aby se mrkli na Langnerovy finanční záležitosti.“

„Jak to?“

„V jeho stole našli takový chomáč peněz, že by se s ním zadusila kráva.“

„*Úplatek*?“ zahřímal Van Dorn. „Takže úplatek? Tak to není divu, že s tím námořnictvo dělá takové tajnosti. Langner byl zaměstnanec vlády s pravomocí vybírat, ze které hutě se bude kupovat ocel.“ Znechuceně zavrtěl hlavou. „Kongres nezapomněl na ten poprask před třemi lety, když ocelářský trust zafixoval cenu pancíře. No, tím se aspoň vysvětluje, proč mu koupila to piano, aby mohl relaxovat.“

„Zdá se,“ připustil Isaac, „že jeden chytrý člověk udělal hloupost. Nedokázal snést představu, že ho za to chytí, a tak se zabil.“

„Proto mě překvapuje, že se tím chceš dál zabývat.“

„Je to vášnivá mladá dáma.“

Van Dorn si ho zkoumavě prohlížel. „Jsi zasnoubený, Isaacu.“

Isaac Bell hleděl na svého šéfa s bezelstným úsměvem. Na muže, který byl tak protřelý ve všech ohledech, které byly zapotřebí, aby se mohl stát metlou zločinců, byl Joe Van Dorn až překvapivě upjatý, pokud přišlo na srdeční záležitosti. „Že jsem zamilovaný do Marion Morganové, ještě neznamená, že jsem oslepl vůči kráse. Ani že jsem imunní vůči vášni. V tomhle případě jsem měl

však na mysli spíš to, že úžasně atraktivní slečna Langnerová bezvýhradně věří v nevinu svého otce."

„Málokterá matka," oponoval stroze Van Dorn, „a žádná dcera nikdy nevěří tomu, že se její syn či otec dopustil zločinu."

„Něco na té fotografii jeho rukopisu ji zarazilo."

„Jak ses k tomu dopisu na rozloučenou vůbec dostal?"

„Námořnictvo nemá tušení, co si počít. A tak všechno kromě těla nechali tak, jak to bylo, a na dveře dali zámek, aby se tam nedostali policajti."

„A jak ses tam dostal ty?"

„Byl to starý Polhem."

Van Dorn přikývl. Bell to se zámky uměl. „No, nepřekvapuje mě, že námořnictvo neví, co má dělat. Dovedu si představit, že jsou zkamenělí strachem. Možná přesvědčili prezidenta Roosevelta, aby jim postavil osmačtyřicet nových bitevních lodí, ale v Kongresu je plno takových, co by jim rádi přitáhli uzdu."

„Hrozně nerad nechávám Johna Scullyho v bryndě," řekl Bell, „ale můžeš mě osvobodit od případu Frye Boys, než se podívám na tohle?"

„Detektiv Scully je v bryndě rád," zavrčel Van Dorn. „Ten chlap je na můj vkus až příliš nezávislý."

„A přece je to přímo jasnozřivý vyšetřovatel," bránil svého kolegu Bell.

Scully, detektiv, který zrovna nevynikal sklonem k pravidelným hlášením, právě pronásledoval trojici brutálních bankovních lupičů přes hranici mezi Ohiem a Pensylvánií. Byli známí tím, že na místě činu zanechávali vzkaz napsaný krví jejich obětí: „Střezte se Frye Boys". Svou první banku vyloupili už před rokem v New Jersey, pak utekli na západ, vyloupili mnoho dalších a na zimu se někam zašili. Teď momentálně řádili na východ od Illinois, kde už měli na kontě celou sérii krvavých útoků na banky v malých městech. Byli nejen zkažení, ale i pokroková, často překračovali státní hranice v kradených automobilech a nechávali tak místní šerify daleko za sebou.

„Vedení případu Frye Boys ti zůstane, Isaacu," odpověděl vážně Van Dorn. „Dokud se Kongres nedohodne na nějakém pořádném národním úřadu pro vyšetřování, ministerstvo spravedlnosti nám bude dál pěkně platit za chytání zločinců, co překračují státní hranice. Nehodlám dovolit osamělému střelci jako Scully, aby je zklamal."

„Jak si přejete, pane," odvětil formálně Bell. „Ale slíbil jste slečně Langnerové veškerou podporu své agentury."

„Ale ano! Pošlu Scullymu pár lidí – dočasně. Ale vedeš to pořád ty. Potvrdit pravost Langnerova dopisu na rozloučenou by ti nemělo trvat dlouho."

„Mohl by mi tvůj přítel ministr námořnictva sehnat propustku do loděnice? Rád bych si trochu popovídal s mariňáky."

„Proč?" Jeho šéf se usmál. „Odveta?"

Bell se na něj zazubil, ale rychle opět zvážněl.

„Jestli se pan Langner *nezabil*, někdo si dal obrovskou práci, aby ho zavraždil a pošpinil jeho pověst. Mariňáci přece hlídají brány loděnice. Museli toho *někoho* vidět noc předtím odcházet."

3

„Víc vápence!“ křikl Chad Gordon. Dychtivě sledoval, jak se nejnovější příval roztaveného železa řine z otvoru tavicí pece do pánve jako tekutý oheň. Nato metalurg Námořního úřadu pro vyzbrojování zvolal vítězoslavné: „Lodi 44, je to tu!“

Na Chada Gordona často mířily výčitky za to, že s roztaveným železem o teplotě šestnáct set stupňů Celsia riskoval tak, jak by si žádný duševně zdravý člověk nedovolil.

Nikdo však této oslnivé hvězdě neupíral, že si zaslouží tu vlastní vysokou pec, ukrytou v odlehlém koutě hutí v pensylvánském Bethlehemu, aby mohl osmnáct hodin denně experimentovat s výrobou nízkouhlíkové oceli na výrobu pancéřování, které odolá torpédům. Společnost mu musela přidělit dvě samostatné pracovní čety, protože tempu Chada Gordona nedokázali vystačit ani chudobou soužení přistěhovalci zvyklí dřít jako psi.

Té zasněžené březnové noci se jeho druhá směna skládala z amerického mistra Boba Halla a bandy chlapů, které Hall považoval za běžnou směsku cizinců – čtyř Maďarů a jednoho mrzutého Němce, který dnes vystřídal pátého Maďara. Podle toho, co Bob Hall dokázal vyrozumět z jejich drmolení, jejich chybějící parťák buď spadl do studny, nebo ho přejela lokomotiva, něco z toho.

Němec se jmenoval Hans. Tvrdil, že pracoval v Krupp Werke v údolí Rúru. Mistr Hall s ním byl spokojený. Hans měl sílu a zdálo se, že své práci rozumí, navíc uměl anglicky líp než všichni čtyři Maďaři dohromady. A kromě toho, panu

Gordonovi by bylo jedno, kdyby ten zatracený Němec přišel rovnou z pekla, hlavně že uměl vzít za práci.

Po sedmi hodinách šichty se při horní části pece utvořila vrstva částečně ztuhlého železa. Hrozilo, že zablokuje komínovou šachtu, kterou se odvětrávaly těkavé horké odpadní plyny. Mistr Hall navrhl, aby ji odstranili, než ještě naroste. Chad Gordon si ho však stroze zavolal stranou. „Řekl jsem víc vápence."

Němec přesně na tuhle příležitost čekal.

Rychle vylezl po žebříkách až na vrchol pece, kde stály vozíky s čerstvým materiálem. Každý z nich obsahoval dvanáctisetlibrový náklad železné rudy, nebo koksu, nebo dolomitického vápence s neobvykle vysokým obsahem magnézie, od nějž odhodlaný Chad Gordon očekával, že kov posílí.

Němec popadl rukojeti dvoukolového vozíku s dolomitickým vápencem a dovezl ho k otvoru pece.

„Čekat na var!" zařval na něj mistr zespodu, kde ze struskové výpusti vypadávaly roztavené nečistoty. Roztavené železo a struska na dně pece burácely při více než šestnácti stech stupních Celsia, ale ruda a koks navrchu nedosahovaly ani čtyř set.

Zdálo se, že ho Hans neslyšel, protože nasypal vápenec do pece a kvapně slezl po žebřících zpátky dolů. „Ty blázne," zařval na něj mistr, „ještě není dost rozpálená. Ucpal jsi šachtu."

Hans se kolem něj jen protáhl.

„S tím nánosem si nedělej starosti," křičel na něj Chad Gordon, aniž by se obtěžoval vůbec podívat nahoru. „Upadne sám."

Ale mistr věděl svoje. Nános zadržoval výbušné plyny uvnitř pece. Hansovo přispění to jen zhoršilo. Hodně zhoršilo. Křikl na Maďary: „Vylezte tam a vyčistěte to!"

Maďaři váhali. Třebaže pořádně nerozuměli anglicky, věděli, jak nebezpečné jsou hořlavé plyny, které se v peci hromadí. Na Hallovy zaťaté pěsti a vzteklá gesta směrem k žebříku se nakonec sebrali a s tyčemi a krumpáči v rukou vylezli nahoru. Ale sotva začali nános rozbíjet, spadl dolů sám v jednom velkém kuse. Právě jak tvrdil pan Gordon. Až na to, že komínovou šachtu teď ucpával i vozík vápence, který zůstal ležet na nerozehřátém povrchu. Když vrstva nánosu upadla, náhlý závan venkovního vzduchu do pece spolu s žárem přicházejícím zdola nahromaděné odpadní plyny zapálil.

Explodovaly v obrovském výbuchu, který nadzvedl střechu budovy a odmrštil ji až na padesát yardů vzdálený Bessemerův konvertor. Exploze strhala z Maďarů boty i oblečení a spálila jejich těla na uhel. Z pece vytryskly tuny rozžhaveného kovu. Jako planoucí vodopád dopadly na mistra i Chada Gordona a oba pohltily plameny.

Němec utíkal. Ze smradu spáleného masa se mu zvedal žaludek. Oči měl rozšířené hrůzou z toho, co způsobil, i strachem, že vroucí kov dostihne i jeho. Utíkajícího muže si nikdo nevšímal, protože teď z obrovských hutí utíkali úplně všichni. Dělníci od jiných vysokých pecí utíkali na místo tragédie a vlekli za sebou vozíky a trakaře k provizornímu převozu zraněných. Dokonce ani pořízci, kteří hlídali brány, si Hanse nevšimli, protože civěli s ústy dokořán směrem, odkud přiběhl.

Němec se ohlédl. K nočnímu nebi šlehaly plameny. Budovy kolem pecí byly pobořené. Zdi se zhroutily, střechy propadly a všude kolem zuřil oheň.

Hlasitě zaklel, zaskočený rozměry destrukce, již způsobil.

* * *

Na druhý den ráno, už převlečený z dělnického oděvu do elegantního černého obleku a vyčerpaný po probdělé noci, kterou strávil přemýšlením o tom, kolik tam zemřelo lidí, Hans vystoupil z vlaku na stanici National Mall v hlavním městě Washingtonu. V novinovém stánku se rozhlédl po titulcích o incidentu. Žádné nenašel. Hutnictví byl nebezpečný průmysl. Dělníci v něm umírali denně. Jmenovat mrtvé se obtěžovaly většinou jen menší noviny v hutních městech – a i taky psávaly často jen o mistrech, pro čtenáře, kteří uměli anglicky.

Nasedl na trajekt do virginské Alexandrie a tam rychlým krokem zamířil po nábřeží ke skladištní oblasti. Špion, který ho do hutě poslal, už na něj čekal ve svém prapodivném brlohu plném starožitných zbraní.

Pozorně si vyslechl Hansovo hlášení. Položil mu pár zvídavých otázek na přísady, které Chad Gordon přidával do své oceli. Byl skvěle informovaný a bystrý; vytáhl z Hanse detaily, které Němec v danou chvíli ani nezaznamenal.

Špion nešetřil chválou a vyplatil mu v hotovosti přesně tolik, kolik slíbil.

„Nedělám to pro peníze," prohlásil Němec, když si je cpal do kapsy.

„Jistěže ne."

„Dělám to proto, že jestli přijde válka, Američani se přidají k Britům."

„Zcela nepochybně. Demokracie Německem opovrhují."

„Ale to zabíjení se mi nelíbí," pokračoval Hans. Zahleděl se do čočky prastarého reflektoru bitevní lodi, který stál za Špionovým stolem, a zjistil, že jeho tvář se v ní odráží do podoby hnijící lebky.

Špion Hanse překvapil, když mu odpověděl skvělou němčinou se severním přízvukem. Hans si doteď myslel, že je Američan, tak dokonale mluvil anglicky. A místo toho z něj promluvil jeho krajan. „Nemáte na výběr, *mein Freund*. Pancéřování Chada Gordona by poskytlo nepřátelským lodím až nespravedlivou výhodu. Američané brzy vypustí své dreadnoughty. Chcete se dívat, jak potápějí německé lodě? Zabíjejí německé námořníky? Bombardují německé přístavy?"

„Máte pravdu, *mein Herr*," odpověděl Hans. „Jistě."

Špion se usmál, jako by soucítil s Hansovými morálními pochybnostmi. Avšak v bezpečném ústraní své mysli se musel zasmát. Blahoslavení prostoduší Němci, myslel si. Ať je jejich průmysl sebevíc silný, ať je jejich armáda sebevíc početná, ať je jejich námořnictvo sebevíc moderní, ať se jejich Kaiser chvástá sebehlasitěji: „*Mein Feld ist die Welt,*" mají neustále strach, že nejsou dost velcí.

Nepřetržitá obava z toho, že budou druzí nejlepší, z nich činila ideální materiál k ovládání.

Tak *vaším polem je svět*, Herr Kaiser? Ale kdepak. Vaše pole je plné ovcí.

4

„Byl to Číňan," prohlásil desátník Black z námořní pěchoty a vyfoukl kouř z dvoudolarového doutníku.

„Jestli teda věříte kmetský patrole," zabafal vojín Little.

„Myslí noční hlídače."

Isaac Bell naznačil, že pochopil, že „kmetská patrola" jsou penzisti, kteří tu pracují jako noční hlídači a obcházejí vnitřek loděnice, zatímco mariňáci hlídají brány.

Seděl se svalnatými mladými mariňáky u kulatého stolu v O'Learyho Saloonu na E Street. Ohledně jejich posledního setkání se ti chlapci nakonec zachovali velkoryse. Hned po první rundě panáků vyjádřili Bellovi poněkud nevraživý obdiv za jeho dovednost v boji a odpustili mu všechny ty monokly a viklající se zuby. Na Bellovo naléhání bez potíží spořádali oběd složený ze steaků, brambor a jablečného koláče. A teď, se sklenkami whisky v rukou, když vzduch modral kouřem z Bellových havanských doutníků, dostali konečně pořádnou chuť si povídat.

Sdělili mu, že jejich velitel nařídil sepsat seznam všech lidí, kteří prošli branami tu noc, kdy Arthur Langner zemřel. Žádné z těch jmen nevyvolávalo podezření. Bell bude muset přimět Joea Van Dorna, aby se k tomu seznamu nějak dostal, teprve pak si tím bude moct být jistý.

Jeden noční hlídač tvrdil, že viděl vetřelce. Jeho hlášení se zřejmě k veliteli vůbec nedostalo; v hierarchii jeho nadřízených došlo pouze k seržantovi hlídek u brány, který jej smetl ze stolu jako nesmysl.

Bell se zeptal: „Ale kdyby to, co ta vaše kmetská patrola tvrdí, byla pravda, tak proč by se podle vás do loděnice vloupal Číňan?“

„Protože chtěl něco šlohnout.“

„Nebo za holkama.“

„Jakýma holkama?“

„Dcerama velitele. Těma, co bydlí v loděnici.“

Vojín Little se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. Jediný štamgast, který byl dost blízko, aby je slyšel, byl schoulený na zemi a hlasitě chrápal do pilin. „Velitel má párek krasotinek, co bych se vůbec nebránil poznat blíž.“

„Aha,“ potlačil Bell úsměv. Představa zamilovaného Číňana, který pronikl na základnu amerického námořnictva a přelezl deset stop vysokou zeď hlídanou u každé brány mariňáky a nočními hlídači kvůli děvčeti, mu nepřipadala jako produktivní vyšetřovací verze. Ale v duchu si připomínal, že detektiv musí být sice vždycky skeptický, ale moudrý skeptik nezavrhne žádnou možnost, aniž by ji nejprve řádně prověřil. „A kdo je ten starý noční hlídač, co vám to řekl?“

„Neřekl to nám. Řekl to seržantovi.“

„Jmenuje se Eddison,“ odpověděl mu Black.

„Velkej John Eddison,“ upřesnil Little.

„Kolik je mu let?“

„Vypadá tak na sto.“

„Velkej starej chlap. Vysokej skoro jako vy, pane Bell.“

„Kde bych ho našel?“

„Je tu ubytovna, kde dědkové přespávají.“

Eddisonovu ubytovnu nalezl Bell na F Street pár minut pěšky od loděnice. Měla verandu plnou houpacích křesel, která však v to chladné odpoledne zela prázdnotou. Vešel dovnitř a představil se paní domácí, která právě prostírala dlouhý stůl k večeři. Měla silný jižanský přízvuk a tvář stále pěknou navzdory stopám, které na ní zanechala léta tvrdé práce.

„Pan Eddison?“ opáčila protáhle. „To je dobrý chlap. Nikdy s ním nejsou problémy, na rozdíl od některých jeho kumpánů.“

„Je tady?“

„Pan Eddison spává dlouho, protože přes noc pracuje.“

„Nevadilo by vám, kdybych na něj počkal?“ zeptal se Bell s úsměvem, v němž zazářily jeho bílé zuby a zajiskřilo mu v modrých očích.

Paní domácí si odhrnula z tváře pramínek šedých vlasů a úsměv mu vrátila. „Donesu vám šálek kávy."

„Neobtěžujte se kvůli mně."

„Jaképak obtěžování, pane Belle. Tady jste na jihu. Moje máma by se obracela v hrobě, kdyby zjistila, že jsem nechala ve svém domě sedět gentlemana bez šálku kávy."

O patnáct minut později mohl Bell říct, aniž by musel lhát: „Tohle je ta nejlepší káva, jakou jsem pil od chvíle, kdy mě *moje* máma vzala do cukrárny ve Vídni. A to jsem sahal lučním kobylkám tak po kolena."

„A víte, co já udělám? Postavím na další konvici a půjdu se zeptat pana Eddisona, jestli by si nechtěl dát šálek s váma."

Detektiv zjistil, že John Eddison by byl ještě vyšší než on, kdyby mu nenahrbilo záda stáří. Měl velké tlapy a dlouhé paže, které za svých časů musely mít pořádnou sílu, bujnou kštici bílých vlasů, bledé, uslzené oči, obrovský nos, jaký naroste mnoha starým mužům, a pevná ústa zasazená mezi povislé tváře.

Bell k němu natáhl ruku. „Jsem Isaac Bell, detektiv Van Dornovy agentury."

„Nepovídejte." Eddison se zazubil a Bell zaznamenal, že za jeho pohyby zpomalenými stářím se dosud skrývá vnitřní čilost a energie. „No, já nic neproved. I když by to možná dopadlo jinak, kdybych byl mladší. Jak vám můžu pomoct, synku?"

„Mluvil jsem s desátníkem Blackem a vojínem Littlem od mariňáků a –"

„Víte, co jsme u námořnictva říkávali o mariňácích?" přerušil ho Eddison.

„Ne, pane."

„Že námořník se musí čtyřikrát náhodou praštit hlavou o jedno ráhno, aby ukázal, že má na to, vstoupit k mariňákům."

Bell se zasmál. „Řekli mi, že jste v loděnici překvapil nějakého chlapa."

„Jo. Ale utekl. Nevěřili mi to."

„Číňan?"

„Nebyl to Číňan."

„Ne? Tak jak Black s Littlem přišli na to, že byl?"

„Před mariňáky jsem vás varoval," uchechtl se Eddison. „A vy jste se tomu smál."

„A jak ten člověk tedy vypadal?"

„Jako Japonec."

„Japonec?“

„Říkal jsem to tomu jejich seržantovi. Ale připadá mi, že ten má plnou hlavu Číňanů. Ale jak jsem řekl, podle mě ten seržant nevěří, že jsem vůbec někoho viděl – Číňana nebo Japonce – prostě mi nevěřil, tečka. Podle něj jsem praštěnej stařec, co má vidiny. Zeptal se mě, jestli jsem něco pil. Kruci, já už se ničeho nenapil čtyřicet let.“

Svou další otázku zformuloval Bell velice opatrně. Poznal totiž velmi málo Američanů, kteří dokázali rozeznat Japonce od Číňana. „Viděl jste ho zblízka?“

„Jo.“

„Měl jsem dojem, že byla tma.“

„Měsíc mu svítil přímo do ksichtu.“

„Jak daleko jste od něj byl?“

Eddison zvedl svou mohutnou vrásčitou ruku. „Ještě kousek a byl bych mu omotal tyhle prsty kolem chřtánu.“

„Podle čeho si myslíte, že to byl Japonec?“

„Podle jeho očí, pusy, nosu, rtů a vlasů,“ smečoval starý pán.

Bell znovu pečlivě zaobalil svůj skepticismus. „Někteří lidé říkají, že mají problém od sebe ty dvě národnosti rozeznat.“

„Některý lidi nebyli v Japonsku.“

„A vy ano?“

Eddison se narovnal v křesle. „Plavil jsem se s komodorem Matthewem Perrym do přístavu Uraga, když otevřel Japonsko pro obchod s Amerikou.“

„Ale to bylo před šedesáti lety!“ Jestli mu ten starý mořský vlk nevypráví pohádky, musí být ještě mnohem starší, než vypadá.

„Před padesáti sedmi. Byl jsem důstojníkem strážní služby na Perryho parní fregatě *Sesquehanna*. A vesloval jsem v jeho osobním člunu. Dovezl jsem ho do Jokosuky. Tam jsme Japonců viděli víc než dost.“

Bell se usmál. „Pak se zdá, že vy rozhodně umíte rozeznat Číňana od Japonce.“

„Jak jsem řek.“

„Můžete mi říct, kde jste toho člověka chytil?“

„Skoro chytil.“

„Pamatujete si, jak daleko to bylo od zbrojovky?“

Eddison pokrčil rameny. „Tisíc yardů?“

„Půl míle,“ přikyvoval Bell.

„Půl *námořní* míle," opravil ho Eddison.

„To je ještě dál."

„Synku, vsadím se, že špekulujete, jestli ten Japončík měl něco společnýho s tím výbuchem v ateliéru pana Langnera."

„A vy myslíte, že měl?"

„To už se nedovíme. Jak jsem řek, ten chlap, co jsem ho viděl, byl od zbrojovky dobrých tisíc yardů."

„Jak velká je loděnice?" zeptal se Bell.

Starý mořský vlk si pohladil bradu a zahleděl se do prázdna. „Řek bych, že od zdí k řece může mít tak sto akrů."

„Sto akrů." To bylo zhruba jako běžná mléčná farma na severovýchodě.

„Sto akrů železáren, sléváren, cvičišť. Plus," dodal s významným pohledem, „domů a zahrad – zrovna tam jsem toho chlapa chytil."

„Co myslíte vy, že tam dělal?"

John Eddison se usmál. „Já nemyslím. Já *vím*."

„Takže co víte, že tam dělal?"

„Potloukal se kolem důstojnických domů. Dcery velitele jsou dvě malý krasavice. A Japončíci, ty mají holky rádi."

5

Byly dny, kdy byl i mladý génius jako Grover Lakewood rád, že může strávit nějaký čas mimo laboratoř a vyčistit si hlavu od všech nesnází spojených s mířením děla z pohybující se lodi na pohybující se cíl. Odborník na řízení palby trávil většinu dnů a mnoho nocí sestavováním nesčetných výpočtů, jak kompenzovat účinky houpání lodi a jejího naklánění na moři tak, aby palubní dělostřelectvo střílelo co nejpřesněji. Byla to naprosto fascinující práce, a ještě o to víc, že Lakewood musel vymýšlet způsoby, jak budou jeho výpočty používat normální mozky přímo uprostřed boje, kdy duní děla, bouří se moře a dýmem hvízdají úlomky oceli.

Ve volném čase si pohrával s futuristickými vzorci, které se měly vypořádat s nástrahami pohybů lodi kolmo ke směru střelby – zde si představoval, že jeho lodě nebudou střílet z boku, ale před sebe – a snažil se přitom zakalkulovat i stále narůstající dostřel velkých děl a plošší balistickou křivku vysokorychlostních střel. Někdy ale potřeboval uniknout, pryč od všech výpočtů, zkrátka pořádně si vyčistit hlavu.

A přesně to mu dávalo lezení po skalách.

Takový horolezecký den pro něj začínal jízdou vlakem do Ridgefieldu v Connecticutu. Potom přejel ve vypůjčeném Fordu hranici státu New York do Johnson Parku v oblasti Westchester plné luxusních sídel. Následovaly dvě míle procházky k odlehlému kopci jménem Agar Mountain, a vrcholem pak byl pomalý, tvrdý výstup po skalní stěně až na vrcholek útesu. Cesta vlakem pro něj byla příležitostí